

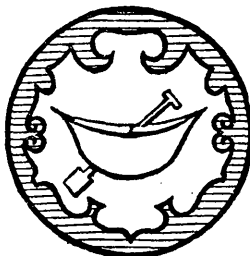
DZIENNIK

ZARZĄDU

Redakcja i administracja
ul. Pomorska 18.

Administracja czynna od godz. 9—12 wp.
Redakcja od godz. 2—3 po południu.

Prenumerata: Kwartalnie . Mk. 6000. —
Miesięcznie . " 2000. —

M. ŁODZI

Ogłoszenie: Wiersz nonparelowy (cztery szpalty na stronie) Mk. 500.—Przed tekstem Mk. 1500.— za wiersz (dwie szpalty na stronie). Drobne 200 marek za wyraz. Najmniejsze ogłoszenie mk. 2000.—

Cena egzemplarza 500 Marek

Nr 26. (196.)

Łódź, wtorek 19 czerwca 1923 r.

Rok V.

W sprawie Teatru Miejskiego.

Komisja Teatralna, zarówno jak Magistrat, omawiając obecny stan Teatru Miejskiego i stwierdzając wzrastające niedobory Teatru Miejskiego, wielokrotnie rozważała sprawę najbliższego sezonu teatralnego, w szczególności zaś zagadnienie, jaką drogę należałoby uznać za najodpowiedniejszą dla Łodzi, aby Teatr Miejski, wyzbywszy się braków i niedomagań w zakresie dyrekcji i administracji, nieuniknionych przy systemie prowadzenia teatru na rachunek miasta, finansowo stał się mniejszym ciężarem dla Magistratu. Przeważała wreszcie w Magistracie koncepcja oddania Teatru Miejskiego przedsiębiorcy, z zapewnieniem mu stałego subsydjum ze strony miasta.

W zasadzie tę formę załatwienia sprawy Magistrat uznał za tymczasową, najodpowiedniejszą na okres przejściowy, gdyż w nowym własnym gmachu teatralnym Magistrat widzi jedyne właściwe rozwiązanie sprawy teatralnej w Łodzi. Wszystko, co leżało w mocy obecnego Magistratu, zostało w tym celu dokonane: wybrano plac, zapewniono 2 i pół miliona cegieł, miliard gotówki na rozpoczęcie prac, podpisano umowę z architektem p. Czesławem Przybylskim na sporządzenie planów budowy; plany gotowe będą na jesieni r. b., w tym też czasie przystąpić będzie można do prac przygotowawczych na placu. Dalszy ciąg rozpoczętej akcji zależeć będzie od energii przyszłych władz miejskich. Nie wątpiąc, że przystąpią one z całą gotowością do kontynuowania rozpoczętej akcji, obecny Magistrat postanowił załatwić sprawę w taki sposób, aby w okresie budowy gmachu teatralnego wydatkować możliwie najmniej na prowadzenie teatru.

Komisja Teatralna, zasięgając informacji, kto reflektowałby na objęcie dyrekcji Teatru Miejskiego w Łodzi, miała możność przekonać się, iż reflektujących na prowadzenie Teatru Miejskiego w Łodzi na rachunek miasta byłby zastęp pokaźny: zadowalała to ambicję, daje możność eksperymentowania, uczenia się i douczania na koszt miasta; w razie nawet zupełnego niepowodzenia nic się nie ryzykuje — wobec rocznego kontraktu.

Po ogłoszeniu konkursu na wydzierżawienie Teatru Miejskiego w Łodzi, Komisja Teatralna, przeglądając nadesłane oferty, na posiedzeniach w dniu 10 i 17 maja stwierdziła, iż wtedy, gdy żąda się, prócz kwalifikacyj zawodowych i odpowiedniej rękojmi, — również osobistego ryzyka — za-
stęp reflektantów zmniejszył się znacznie.

Ze względu na formalną i faktyczną niemożność określenia terminu zebrania się nowej Rady Miejskiej, Magistrat miał przed sobą dwie alternatywy: albo zaprzepaścić sprawę teatralną na najbliższy sezon teatralny, albo też, działając zresztą w zakresie swej kompetencji, zawrzeć kontrakt: ze względu na reflektantów, żądających takiej lub innej odpowiedzi, zarówno jak na zespół aktorski, angażowany zwykle w maju względnie w czerwcu, o ile dyrekcji zależy na pozyskaniu sił pierwszorzędnych. Wątpliwe jest ponadto, czy nowa Rada Miejska, wobec spraw niecierpiących zwłoki, które na nią czekają, miałyby możliwość w możliwie krótkim terminie załatwienia tej sprawy przez powołanie komisji, dostarczających Radzie odpowiedniego materiału. Niektórzy dziennikarze, zabierający głos w sprawie teatru na łamach pism miejscowych, ujawnili niestety nieznamość zarówno warunków pracy samorządowej, jak strony organizacyjnej teatru.

Z pośród nadesłanych ofert Komisja Teatralna uznała za najodpowiedniejszą ofertę p. Kazimierza Wroczyńskiego. Kandydatura ta rozważana była na posiedzeniach Komisji Teatralnej w dniu 10 i 17 maja r. b. Magistrat, przychylając się do wniosku Komisji Teatralnej, rozważał kandydaturę p. K. Wroczyńskiego na posiedzeniu w dniu 25 maja, poczem powołał ze swego łona Komisję do pertraktacji z p. Wroczyńskim na dzień 2 czerwca. Na posiedzeniu Magistratu w dniu 4 b. m. zostały ustalone warunki wydzierżawienia teatru p. K. Wroczyńskiemu. Stojąc na stanowisku, że Teatr Miejski powinien być źródłem kultury dla najszerszych mas ludności, Magistrat zobowiązał p. K. Wroczyńskiego do urządzania w sezonie 1923/24 przedstawień dla zreszeń inteligentkich, dla związków robotniczych, dla młodzieży — na tych samych warunkach finansowych, na jakich odbywały się te widowiska w ubiegłych sezonach. Ewentualny dochód z teatru byłby podzielony na równe części, pomiędzy Magistrat a przedsiębiorcę.

Za kandydaturą p. K. Wroczyńskiego przemawia długoletnia jego praca w charakterze reżysera i kierownika literackiego w teatrach ś. p. K. Zaleskiego i A. Szyfmana; jako znany komedjopisarz, obecny prezes Związku autorów i kompozytorów, p. K. Wroczyński daje Magistratowi moralną gwarancję, że przedewszystkiem przez postawienie teatru na wysokim poziomie artystycznym dążyć będzie do zapewnienia powodzenia Teatru Miejskiego w Łodzi.

Wreszcie — na podstawie doświadczenia — za dodatnią stronę kandydatury p. K. Wroczyńskiego należy uważać i to, że — będąc gruntownie obeznany z warunkami pracy scenicznej — sam nie jest on aktorem, — w wewnętrzzną więc pracę teatru nie ma możliwości angażowania własnej ambicji aktorskiej, co najczęściej utrudnia należyte spełnianie właściwych zadań i obowiązków dyrektora teatru.

Inż. ALBERT LILIENBERG.

Zabudowa miast i ustawodawstwo miejskie w Szwecji.

„Ustawa szwedzka o planach miast, ogłoszona w r. 1874, jest dziełem niezwykłe pożytecznym, bardzo inteligentnie ujętym. Potrzeba podobnej ustawy w owej epoce dawała się więcej odczuwać w Anglii, niż w Szwecji“. Takie zdanie wygłosił Anglik, mr. Horsfall podczas dyskusji na kongresie zabudowy miast w r. 1910 w Londynie. Istotnie, dzięki sprzyjającym okolicznościom, Szwecja otrzymała wspomnianą ustawę wcześniej, niż inne kraje.

Trzeba cofnąć się o trzy stulecia, aby odszukać tego przyczyny. Od XVIII wieku począwszy, rząd szwedzki rozbudowywał istniejące miasta i czuwał nad ich rozwojem. Były zakładane również nowe miasta. Opracowywano i zatwierdzano przepisy, dotyczące planów miast i budowli. Przepisy te przewidywały, że w razie przebudowy lub rozszerzenia — miasta już istniejące powinny się poddać rozporządzeniom o zabudowie, wydawanym przez rząd.

W taki więc sposób, od początku w. XVII, większa część miast szwedzkich była budowana według planów, zatwierdzanych przez rząd i zgodnie z przepisami budowlanymi, specjalnymi dla każdego miasta.

W połowie w. XIX miasta szwedzkie, jak i w innych krajach, zaczęły się znacznie rozszerzać. W r. 1866 zostały zatwierdzone plany rozbudowy miast Sztokholmu i Gothenburga i istniała wówczas nadzieja, iż podobne plany, dotyczące mniejszych miast kraju, będą również opracowane. Ustawę szwedzką o zabudowie miast z r. 1874 stworzyło właśnie pragnienie metody i jednolitości w zabudowie miast i wznoszeniu budynków.

Ustawa ta zawiera nie tylko ogólne postanowienia prawne o planach zabudowy miast, lecz również pewne rozporządzenia i wskazówki specjalne mające związek z wznoszeniem budynków lokalnych.

Ustawa szwedzka o budowlach miejskich oparta jest na dawnych tradycjach kraju. Ustawa ta obejmuje kwestje higieny i społeczne, wkracza również w dziedzinę architektury, cyrkulacji, drenowania oraz budowania.

Słowem — ustawa szwedzka z r. 1874 jest jakby zbiorem instrukcji, kierujących organizacją miasta, z punktów widzenia techniki, architektury i higieny, i wskazując, że te trzy momenty należy przede wszystkim brać pod uwagę przy zabudowie miasta.

Ustawa z r. 1874 jest, o ile wiadomo, pierwszym prawem budowlanym, które rozciąga się na wszystkie miasta danego kraju i zawiera pełną klasyfikację planów miast. Z biegiem czasu, za ustawą szwedzką poszły ustawa pruska z r. 1875, holenderska z r. 1901, angielska z r. 1909, wreszcie francuska z r. 1919. Lecz podczas gdy **wszystkie** miasta szwedzkie obowiązane są opracowywać swoje plany zgodnie z ustawą, ta zasada obowiązuje w Holandji i Francji tylko miasta o powyżej 10.000 mieszk., zaś w Anglii — 20.000 mieszk.

Dość interesujący będzie krótki rzut oka na główne punkty ustawy szwedzkiej z r. 1874.

Ustawa przede wszystkim żąda wyrażnić, aby dla każdego miasta był opracowany specjalny plan, uwzględniający skupienia domów, ulice, skwery i inne miejsca publiczne. Poza tem musi być powołany do życia komitet budowlany, który ma za zadanie czuwać:

Aby wszystkie możliwe ulepszenia były uzgodnione z planem miasta i z nadaniem biegu projektom zawieszonym;

Aby utrzymywały moc obowiązującą przepisy dotyczące terenów budowlanych, w taki sposób, by powierzchnia ich odpowiadała wymaganiom mających być wzniesionymi — budynków;

Aby plan wyzyskania każdego terenu budowlanego przewidywał pewną przestrzeń na obszerny i zdrowy podwórzec, i wreszcie

Aby do planów konstrukcyjnych były dołączane przepisy, mające na celu uzyskanie dla każdej budowli możliwie najlepszego usytuowania.

Plan miasta musi być przyjęty przez Radę Miejską, a następnie przedłożony królowi, który go odrzuca lub zatwierdza.

Wszystkie plany muszą być przygotowane starannie w skali 1:2000. Na planie albo załącznikach powinny być wyraźnie oznaczone wszystkie osobliwości terenu. Plan musi dawać równocześnie wszelkie niezbędne wyjaśnienia.

Jedną z najważniejszych części ustawy jest oczywiście ta, która mówi o przepisach, dotyczących opracowania planu miasta. Według ustawy, plan miasta powinien być opracowany w taki sposób, aby odpowiadał w zupełności wymaganiom cyrkulacji z punktów widzenia przestrzeni i wygody, wymaganiom higieny z punktów widzenia światła, powietrza i maximum pożarowego bezpieczeństwa, wreszcie wymaganiom różnorodności i estetyki budynków. W tym celu ustawa przewiduje m. in.:

Aby ulice były szerokie i przeznaczone do jak największej wygody ruchu;

Aby tereny obszerne i dobrze położone były rezerwowane na targi, przystanie i inne miejsca ożywionego ruchu;

Aby aleje, obsadzone pośrodku drzewami, z drogami bocznymi, były przeprowadzane w poprzek miasta, o ile możności — w różnych dzielnicach i w różnych kierunkach;

Aby wszystkie inne miejsca otwarte były zamienione na skwery i trawniki;

Aby w dzielnicach willi i oddzielnych rezydencji zakładane były, o ile możności, poza budynkami, ogrody.

W okresie conajwyżej dwuletnim od chwili gdy ustawa z r. 1874 weszła w życie, każde miasto szwedzkie obowiązane było przygotować przedłożenie, w którym należało wskazać części miasta, objęte nowymi planami. Miasto obowiązane było również oświadczyć, czy zamierza zastosować nowe przepisy prawodawcze do dzielnic miasta już urządzonych i zabudowanych.

Takie są główne wytyczne omawianej ustawy. Inne artykuły nie dotyczą bezpośrednio zabudowy miejskiej, lecz zawierają tylko pewne wskazówki budowlane, jak: minimalna szerokość podwórców, minimum powierzchni, na której żadna budowla nie może być wzniesiona i t. p.

Od czasu ogłoszenia ustawy z r. 1874 — 2000 planów, opracowanych należycie, zostało zatwierdzonych przez króla, co uwiódrcznilo wielkie korzyści, osiągnięte przez miasta szwedzkie dzięki istnienia ustawy.

Rozumie się, że przy opracowywaniu planów zabudowy miasta nie daje się uniknąć ilczyh tarć pomiędzy władzami municypalnemi a właścicielami.

Liczne nieporozumienia wyniknęły pomiędzy temi dwiema grupami i wkrótce okazało się koniecznem uregulować sprzeczności te w drodze prawodawczej. Dopiero jednak w r. 1907 Riksdag (parlament szwedzki) uchwalił odnośną ustawę.

Już ustawa z r. 1902 przewiduje, że — co się tyczy samych planów — mogą być zastosowywane i aprobowane przepisy specjalne i ogólne, dotyczące terenów budowlanych, — ponieważ jest rzeczą oczywistą, iż doskonała organizacja danego miasta z punktu widzenia technicznego, architektonicznego i higienicznego nie może być osiągnięta na zasadzie li-tylko ogólnej ustawy budowlanej. Wprawdzie ustawa ta obejmuje kwestje zabudowy, higieny, wymiarów podwórców i t. d., jednak nie mówi o tem, jak mają być zużyte wszystkie części terenu, na którym rozwija się miasto. To było właśnie przyczyną, że — przed wydaniem ustawy z r. 1902 — domy mieszkalne w miastach Szwecji pomieszczone były z innymi budynkami o najrozmaitszym charakterze, jak to się dzieje i obecnie w różnych krajach Europy i Ameryki, gdzie podobna ustawa nie istnieje. Spotyka się np. często domy mieszkalne, zbudowane wśród pracowni, warsztatów, budynków kolejowych, a nawet bloki domów dochodowych pomiędzy oddzielnymi willami i rezydencjami. Ten brak organizacji wywołał wiele niedokładności i niedomagań pod względem komfortu, higieny, estetyki i oszczędności. Ustawa szwedzka z r. 1874, tak samo jak podobne ustawy obowiązujące w innych krajach, musiała być uzupełniona przez ustawę dodatkową, orzekającą, że użytkowanie różnych terenów miasta powinno być definitywnie zatwierdzone jednocześnie z planem miasta. Taką właśnie ustawę dodatkową otrzymała Szwecja w r. 1907.

Obecnie istnieją przepisy dla każdej grupy domów osobna, dotyczące wysokości budynków, ich charakteru (bloki czy budynki oddzielne), zakazu wznoszenia budynków przemysłowych w dzielnicach mieszkalnych i vice versa, zakazu budowania na pewnych terenach, przeznaczonych na ogródki i podwórcę, ustalające wreszcie maksymalną ilość rodzin, jaka może być pomieszczona w jednym domostwie etc.

Wykonywanie przepisów, dotyczących użytkowania gruntów posiada obecnie tyleż wagi, co prawidłowa zabudowa głównych arteryj, ponieważ jest rzeczą oczywistą, że te właśnie arterje zależą przeważnie od należytego zużytkowania okolicznych terenów. Można mieć nadzieję, że wkrótce w każdym kraju zostaną podjęte kroki, celem stworzenia przepisów przystosowanych do lokalnych potrzeb. Bez takich przepisów żaden plan miasta nie przyniesie tych korzyści, jakich należałoby oczekiwać, mianowicie, nie stworzy podstaw dla organizacji całego miasta, t. j. ulic, śródków lokomocji, parków, gmachów publicznych, architektury, wreszcie i szczególnie należytego systemu stref miejskich.

Tylko dzięki takiemu jasnemu i określönemu zróżniczkowaniu planów można budować miasta, godne naszej cywilizacji zachodniej, w których będzie dobrze i wygodnie żyć i pracować.

W celu ułatwienia wykonania planów zabudowy miast oraz przeszkodzenia spekulacji, ustawa z r. 1907 przewiduje również, że nowe budynki nie mogą być wznoszone na pewnych terenach, które zostały wzięte pod uwagę przy opracowywaniu ogólnych planów.

Koszty realizacji planów są podzielone pomiędzy właścicielami gruntów a miastem. Zresztą, autorzy ustawy mieli zawsze na względzie, że z realizacji planów odnosi korzyść nie tylko miasto, lecz również właściciele terenów.

Ci więc płać za budowę ulicy aż do jej szerokości normalnej 18 metrów; każda zaś nadwyżka w tym względzie płacona jest przez miasto. Miasto obowiązane jest wprawdzie budować ulice podczas wznoszenia budowli, natomiast nie obowiązuje miasta przeprowadzanie w tych miejscach wodociągów, kanalizacji i t. p. Wreszcie, gmina obowiązana jest łączyć, zgodnie z pewnymi postanowieniami, różne części danego terenu, należące do różnych

właścicieli, w ten sposób, aby prawa własności odpowiadały podziałowi bloków mieszkalnych i terenów budowlanych.

Przy wykonywaniu planów zabudowy miast gminy szwedzkie posiadają wielkie ułatwienia dzięki prawu wywłaszczenia, przystępującemu miastom nie tylko wtedy, gdy chodzi o wykonanie nowego planu, lecz również wtedy, gdy ma być przebudowana cała dzielnica, bądź niezdrowa, bądź też przeludniona. Miasto korzysta również z tego prawa, gdy chodzi o teren niezabudowany, jeśli właściciel, nie przystępując do budowy, przynosi w ten sposób aszczerbek rozwojowi miasta.

Miasto czyni również użytek z prawa wywłaszczenia w celu uzyskania grantów niezbędnych pod główne arterje komunikacyjne w pewnych dzielnicach, nawet nieobjętych planem zabudowy miasta.

Przytoczyliśmy powyżej w streszczeniu ustawy o zabudowie miast szwedzkich. Ustawy te mają na celu zabezpieczenie wykonania planów zabudowy miast. Trzeba jednak przyznać, że do tej pory nie było potrzeby uciekać się do tej części prawa z r. 1907, która mówi o ewentualnych sporach pomiędzy miastem a właścicielami, — ponieważ wszelkie kwestje sporne załatwiane są w większości wypadków polubownie.

(„Le Mouvement Communal“ № 4/1923. Tłumaczył B. D.)

Z dziedziny pracy statystycznej.

D. 28 i 29 maja r. b. odbyło się w Warszawie doroczne posiedzenie Gł. Rady Statystycznej Rzeczypospolitej Polskiej, w którym wziął udział, jako przedstawiciel Magistratu m. Łodzi, p. inż. M. Hertz, członek Delegacji Statystycznej.

Porządek dzienny obejmował 12 punktów. W tem 2 wnioski Wydziału Statyst. Magistratu m. Łodzi: 10) Sprawa ujednostajnienia statystyki pożarniczej w miastach, 11) Sprawa ogłaszania budżetów jednostek samorządowych.

Kwestja ujednostajnienia statystyki pożarniczej została uznana przez Radę za celową i słuszną. Wybrano komisję, w skład której wchodzi: referent Gł. Urzędu Statystycznego — p. Piekalkiewicz, oraz przedstawiciele miast: Warszawy, Łodzi, Krakowa i Poznania.

Sprawę ogłaszania budżetów jednostek samorządowych uznano za b. ważną, jednakże wobec trudności przeprowadzenia tej statystyki opracowanie odłożono, aż do chwili, kiedy prace Związku Statystyków Miejskich uwieńczone zostaną pozytywnymi rezultatami.

Przy omawianiu rezultatów spisu jednodniowego delegat m. Łodzi postawił wniosek, aby przyspieszyć opracowanie materiałów łódzkich. Rada zgodziła się z tem, że Łódź opracowana będzie zaraz po wykończeniu prac nad materiałem warszawskim. W tej kwestji p. inż. Hertz konferował z p. dr. Buławskim, naczelnikiem Wydz. Spisu Ludności, który obiecał, że ze swej strony doloży wszelkich starań, celem przyspieszenia opracowania spisu ludności m. Łodzi.

Delegat Magistratu łódzkiego miał możność stwierdzić, że Wydział Statystyczny m. Łodzi cieszy się wśród członków Gł. Rady Statystycznej wielkiem uznaniem. Kilku członków Gł. Rady zwróciło się z prośbą o przysłanie prac łódzkiego Wydz. Statystycznego. Również dyr. Gł. Urzędu Sta-

tystycznego, p. senator Buzek, wyraził się w rozmowie z delegatem łódzkim b. pochlebnie o pracy Wydz. Statystycznego m. Łodzi.

* * *

Prawie jednocześnie 29 i 30 maja r. b. odbył się w Warszawie 2-gi Zjazd Statystyków Miejskich, w którym wziął udział w charakterze delegata Magistratu m. Łodzi, p. E. Rosset, kierownik Wydziału Statystycznego.

Na Zjazd przybyli przedstawiciele kilkunastu miast, przeważnie tych, które posiadają urzędy statystyczne. Przed przystąpieniem do właściwych obrad delegaci miast złożyli sprawozdania z działalności miejskich urzędów statystycznych.

Ze sprawozdań tych wynika, że z pośród miast polskich najwyższy poziom statystyki, którego miernikiem jest skala badań oraz działalność wydawnicza i recepcyjna, osiągnęła Warszawa i Łódź. Żywszą działalność, acz w mniejszym zakresie, wykazują też Poznań, Lwów i Kraków. Inne miasta nie mogły poszczycić się zorganizowaną należycie statystyką miejską. Delegaci tych miast wskazywali, że spotykają się z kompletnym niezrozumieniem znaczenia statystyki ze strony osób, w których ręku spoczywa zarząd miasta.

Liczebność personelu miejskich urzędów statystycznych, jak ze sprawozdań delegatów miast wynika, jest różna. Góruje pod tym względem urząd statystyczny m. st. Warszawy, zatrudniający około 30 pracowników. Dalej idą Poznań i Kraków, po 10 osób. Wydz. Statystyczny łódzki, liczący 9 pracowników (do niedawna tylko 8), zajmuje pod względem liczebności personelu czwarte miejsce.

W sprawozdaniu swem p. E. Rosset wskazał, że mimo szczupłości personelu Wydz. Statyst. Magistratu m. Łodzi rozszerza ustawicznie zakres badań i dochodzi pod tym względem do poważnych rezultatów. Będący w druku „Rocznik Statystyczny m. Łodzi za r. 1922” zawiera dużą ilość źródłowego materiału cyfrowego, ujętego w następujące rozdziały: 1) meteorologia, 2) demografia, 3) zdrowotność, 4) opieka społeczna, 5) szkolnictwo, 6) kultura, 7) finanse miejskie, 8) mieszkania i budowla, 9) pożary, 10) zakłady użyteczności publicznej, 11) przemysł i praca, 12) ruch kolejowy, pocztowy, telegraficzny, telefoniczny i tramwajowy, 13) ceny i koszty utrzymania, 14) aprowizacja, 15) wybory i administracja miejska, 16) sądownictwo i przestępczość, 18) alkoholizm.

Z kolei przystąpiono do obrad nad projektem międzymiastowego „Rocznika Statystycznego”. W toku obrad delegat m. Łodzi zgłosił wnioski w sprawie przyjęcia międzynarodowej uproszczonej nomenklatury przyczyn zgonów za podstawę odpowiedniej statystyki, uzupełnienia statystyki oświatowej danymi o analfabetyzmie ludności, wprowadzenia do „Rocznika” 2-ch w projekcie nieuwzględnionych dziedzin: konsumpcji mięsa w miastach i pożarnictwa. Wnioski te Zjazd przyjął.

Pracę redakcyjną Zjazd powierzył pp. Limanowskiemu, (Warszawa), Zalewskiemu (Poznań), Sarneckiemu (Kraków), Dyszkiewiczowi (Lwów) i Rossetowi (Łódź). Ten ostatni wziął na siebie opracowanie działu szkolno-oświatowego.

Koszty, związane z wydawnictwem „Rocznika”, ponosi Gł. Urząd Statystyczny,

Zjazd dał pozytywne wyniki w postaci pchnięcia sprawy organizacji statystyki międzymiastowej na realne tory.

Z zagadnień Opieki Społecznej.

Sprawy opieki społecznej, a w szczególności opieki nad małoletnimi i ochrony dzieci, stają się od pewnego czasu coraz więcej palące. Drugi zjazd w Brukseli postanowił utworzyć Międzynarodowe Stowarzyszenie Opieki nad Dzieckiem, którego zadaniem jest według art. 2-go: — być łącznikiem dla organizacji i instytucyj, zajmujących się w różnych krajach opieką nad małoletnimi oraz ułatwić badanie poszczególnych zagadnień w tej dziedzinie, popierać rozwój ustawodawstwa, jak również przeprowadzać w tym kierunku propagandę międzynarodową. Statut traktuje cele i zadania organizacji bardzo szeroko, a nawet wszechstronnie: opiekę moralną, materialną, szczególnie nad niemowlętami, stanowisko dziecka w rodzinie, ochronę praw dzieci nieślubnych, przeciwdziałanie żebractwu, włóczęgostwu i przestępczości wśród dzieci, sądownictwo, opiekę domową lub zakładową, wychowanie dzieł posiedzonych i t. d.

Uchwałą Rady Ministrów Rzeczypospolita Polska przystąpiła w charakterze członka-założyciela do Międzynarodowego Stowarzyszenia Opieki nad Dzieckiem. Odpowiedni akt o przystąpieniu podpisał w dniu 2 sierpnia roku ubiegłego poseł polski w Brukseli. Dzięki temu państwo nasze uzyskało możność korzystania z cennych materiałów z zakresu opieki nad dzieckiem w Belgji, Danji, Hiszpanji, Francji, Anglii i Szwajcarii.

Na 1-szem zwyczajnem posiedzeniu Stowarzyszenia w Brukseli (w lipcu roku ubiegłego) Polskę reprezentował poseł nasz w Brukseli, p. Sobkański. Omawiano tam m. in. sprawę repatriacji dzieci przestępczych. Okazała się konieczność opracowania ogólnych wskazań co do repatriacji, co ma być przedmiotem konferencji w roku bieżącym. Na propozycję ze strony Sekretarjatu Komitetu Wykonawczego Stowarzyszenia referatu w powyższej sprawie podjął się p. Jerzy Karol Kanciewicz, Naczelnik Wydziału Opieki nad Młodzieżą i Dziećmi polskiego Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Referat ten treściwie i wszechstronnie opracowany, złożony Komitetowi Wykonawczemu, będzie przez ten Komitet rozestany w odbitkach do wszystkich państw, należących do Stowarzyszenia, celem przedyskutowania i wypowiedzenia się na Kongresie, mającym się odbyć w lipcu roku bieżącego w Genewie. Powierzenie referatu tak poważnej sprawy, jaka jest repatriacja dzieci, naszemu rodakowi p. Kanciewiczowi, jako kierownikowi polskiej opieki nad dziećmi i młodzieżą, stanowi doniosły fakt uznania ze strony czynników międzynarodowych dla naszych władz państwowych i autorytetu mocarstwowego Polski.

Oprócz dotychczas omawianego Międzynarodowego Stowarzyszenia Opieki nad Dzieckiem istnieje jeszcze na forum międzynarodowym Międzynarodowy Związek Pomocy Dzieciom, zajmujący się nietyle teoretycznymi, statystycznymi i ustawodawczymi zagadnieniami w sprawie opieki nad dziećmi, ile bezpośrednią pomocą udzielaną dzieciom, zbieraniem funduszy, udzielaniem subwencji i t. p. Ten drugi związek działa także na terenie Polski, i to przeważnie za pośrednictwem brytyjskich organizacyj pomocy dzieciom. Rząd Polski oficjalnie nie złożył jeszcze akcesu do związku, lecz najbliższej przyszłości ma być nawiązany kontakt przez polskie organizacje pomocy dzieciom za pośrednictwem ogólnego komitetu do spraw opieki nad dziećmi. Jest to ze wszechmiar wskazane.

Obwieszczenia i Okólniki.

Okólnik № 26.

Niniejszem komunikuje się, że z dniem 15 czerwca 1923 roku Kasa Chorych m. Łodzi otwiera w gmachu przy ul. Pomorskiej № 18 specjalne ambulatorjum dla pracowników Zarządu m. Łodzi.

W ambulatorjum ordynować będą następujące lekarze:

1. dr. W. Smoleński od godz. 15—19 (choroby wewn. i nerw.)

2. dr. E. Jasiński od godz. 17-19 (choroby kobiece)

3. dr. J. Kanarska od godz. 11-13 (choroby jamy ustnej i zębów).

Dalszy przydział dentystów ma nastąpić w najbliższych dniach.

Ambulatorjum przyjmuje również zgłoszenia do obłożnie chorych.

O powyższem należy zawiadomić wszystkich pracowników Wydziału.

Łódź, dnia 12 czerwca 1923 r.

Prezydent (—) Rzewski.

Dyrektor Zarządu Głównego

(—) p. o. Dr. M. Grinberg.

OBWIESZCZENIE.

Magistrat m. Łodzi podaje do wiadomości, że stosownie do pisma Województwa Łódzkiego z dn. 14.IV 1923 r. L. SM. 1051/3 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu reskryptem z dnia 5. IV. 1923 r. № SM. 2048/23 zatwierdziło w następującem brzmieniu uchwałę Rady Miejskiej z dnia 1.VII. 1922 r. w przedmiocie wprowadzenia na rzecz m. Łodzi podatku od broni palnej i kart łowieckich:

S T A T U T

o podatku od broni palnej i kart łowieckich na rzecz m. Łodzi.

Na podstawie art. 1 dekretu w przedmiocie skarbowości gmin miejskich z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz.

Pr. № 14 poz. 151) wprowadza się podatek od broni palnej i kart łowieckich na rzecz m. Łodzi.

§ 1.

Przedmiot opodatkowanie stanowi broń palna krótka i długa myśliwska oraz karta łowiecka.

§ 2.

Do uiszczenia podatku obowiązany jest posiadacz broni palnej wzgl. karty łowieckiej.

§ 3.

Od podatku zwolniona jest służba leśna, upoważniona do posiadania broni palnej oraz funkcjonariusze władz państwowych i komunalnych, posiadający broń, wymienioną w § 1, dla celów służbowych.

§ 4.

Podatek wynosi:

- 1) od dabełtówki i sztucera mk. 6000.—
- 2) „ rewolwera „ 1500.—
- 3) „ karty łowieckiej „ 7200.—

§ 5.

Podatek wymierza Magistrat, postępując się ewentl. wykazem pozwoleń na broń i kart łowieckich, posiadanych w Komisarjacie Rządu.

§ 6.

Podatek powinien być wpłacony do kasy komunalnej w terminie, oznaczonym przez Magistrat w nakazie płatniczym.

§ 7.

W ciągu 2-eh tygodni od daty otrzymania nakazu płatniczego płatnik ma prawo wnieść sprzeciw do Magistrata. Sprzeciw nie wstrzymuje uiszczenia podatku w terminie.

Od orzeczenia Magistratu płatnik może odwołać się w terminie 14-tu dniowym do Województwa, jako I-ej instancji, a od decyzji Województwa — do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jako II-ej instancji, a to za pośrednictwem władzy, która orzeczenie wzgl. decyzję wydała.

§ 8.

Niewpłacenie podatku w przepisany terminie, który Magistrat co rok określa i publicznie ogłasza, pociąga za sobą doliczenie odsetek zwłoki oraz ściągnięcie podatku w drodze przymusowej (egzekucji). Odsetki zwłoki wynoszą 5% od zaległej sumy za każdy miesiąc zwłoki, przyczem rozpoczęty miesiąc uważa się za pełny miesiąc.

Koszty egzekucji obciążają płatnika.

§ 9.

Winni przekroczeń przeciwko przepisom niniejszego statutu pociągani będą do odpowiedzialności sądowej z mocy art. 138 Kodeksu Karnego, o ile nie ma do nich zastosowania art. 27 ustawy z dnia 17 XII 1921 r. (Dz. U. № 2/1922 poz. 6).

§ 10.

Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą, której przysługuje odwołanie mocy obowiązującej tego statutu, lub wprowadzenie doń zmian w każdym terminie.

Łódź, dnia 5 czerwca 1923 r.

MAGISTRAT m. ŁODZI

Prezydent (—) A Rzewski.

Przewodniczący Wydziału

(—) Dr. M. Grinberg.

OBWIESZCZENIE.

Magistrat m. Łodzi podaje od wiadomości, że stosownie do pisma Województwa Łódzkiego z dnia 27 4 1923 № SM. 474-6 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu reskryptem z dnia 20 4 1923 № SM. 2167-23 zatwierdziło w następującem brzmieniu uchwałę Magistrata z dnia 16 3 1923 o podatku na rzecz kasy miejskiej od zwierząt gospodarczych:

STATUT

o podatku od zwierząt domowych na rzecz m. Łodzi.

Na podstawie art. 1 dekretu w przedmiocie skarbowości gmin miejskich z dnia 7 lutego 1919 roku (Dz. Pr. № 14 poz. 150) wprowadza się na rzecz miasta Łodzi podatek komunalny od zwierząt domowych.

§ 1.

Przedmiot opodatkowania stanowią: konie, mały, osły, bydło rogacę, owce, kozy i trzoda chlewna w wieku podanym w § 2.

§ 2.

Podatek wynosi rocznie od sztuk:

a) za konie, mały osły w wieku od 2 i pół roku po mk. 3.000.—

b) za buhaje, woły, krowy i jałowniki w wieku powyżej 6 miesięcy po mk. 2.000.—

c) za cielęta w wieku ponad 4 tygodnie do 6 miesięcy po mk. 1.000.—

d) za owce i kozy powyżej 6 miesięcy po mk. 1.000.—

e) za świnię w wieku ponad 4 miesiące po mk. 1.000.—

§ 3.

O obowiązku podatkowym decyduje wiek zwierząt w dniu spisu.

§ 4.

Podatek powyższy będzie pobierany na rzecz m. Łodzi jednocześnie z państwowym zasadniczym podatkiem od zwierząt domowych.

§ 5.

Wymiaru i pobora podatku dokonuje Magistrat.

§ 6.

Podatek powinien być wpłacony do kasy miejskiej w terminie, oznaczonym przez Magistrat w nakazie płatniczym.

§ 7.

W ciągu 2-ech tygodni od daty otrzymania nakazu płatniczego płat-

nik ma prawo wnieść sprzeciw do Magistrata.

Sprzeciw nie wstrzymuje uiszczenia podatku w terminie.

Od orzeczenia Magistrata płatnik może odwołać się w terminie 14-dniowym do Województwa, jako I instancji, a od decyzji Województwa do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jako II instancji, a to za pośrednictwem władzy, która orzeczenie względnie decyzję wydała.

§ 8.

Niewpłacenie podatku w przepisany termin pociąga za sobą doliczenie odsetek zwłoki oraz ściągnięcie podatku w drodze przymusowej (egzekucji). Odsetki zwłoki wynoszą 5% od zaległej sumy za każdy miesiąc zwłoki, przyczem rozpoczęty miesiąc uważa się za cały.

Koszty egzekucji obciążają płatnika.

§ 9.

Winni wykroczeń przeciw przepisom niniejszego statutu pociągani będą do odpowiedzialności sądowej z mocy art. 138 Kodeksu Karnego, o ile nie będą mieć zastawienia postanowienia artykuła 27-go ustawy z dnia 17 grudnia 1921 roku (Dz. Ust. № 2/1922 p. 6).

§ 10.

Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą, której przysługuje prawo odwołania mocy obowiązującej tego statutu, lub wprowadzenia doń zmian w każdym terminie.

Łódź, dnia 5 czerwca 1923 r.

MAGISTRAT m. ŁODZI

Prezydent (—) A. Rzewski.

Przewodniczący Wydziału

(—) Dr. M. Grinberg.

OBWIESZCZENIE.

Magistrat m. Łodzi podaje do wiadomości, że stosownie do pisma Województwa Łódzkiego z 15. V. 1923 r. L. SM. 252/5 Ministerstwo

Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu reskryptem z dnia 2. V. 1923 r. za № SM. 2731/23 zatwierdziło uchwalony przez Magistrat w dn. 16. III. 1923 r. statut o podatku szkolnym i na opiekę społeczną w następującem brzmieniu:

S T A T U T

o podatku szkolnym i na opiekę społeczną w m. Łodzi.

§ 1.

Podatek szkolny i na opiekę społeczną ustanawia się celem zasilenia funduszków miasta na pokrycie wydatków, związanych z realizacją powszechnego nauczania oraz prowadzenia instytucji Wydziału Opieki Społecznej.

§ 2.

Miejski podatek szkolny i na opiekę społeczną opłacają wszystkie osoby gospodarczo-samodzielne, które od dnia 1 stycznia 1922 r. mieszkają w m. Łodzi.

Za gospodarczo — samodzielną uważać należy każdą osobę, która w głównej części pokrywa koszty utrzymania swego z własnych środków.

§ 3.

Od podatku są zwolnieni:

- a) funkcjonariusze państwowej służby cywilnej i wojskowej oraz miejscy, pozostający w służbie czynnej, od swych poborów służbowych i emerytowani (od emerytury);
- b) osoby, pozostający na utrzymaniu osób trzecich;
- c) zakonnicy.

§ 4.

Celem określenia stawki podatku dzieli się płatników (art. 2) na 18 klas a roczna stawka podatku za rok 1923 ma wynosi:

- w klasie I przy rocznym dochodzie brutto od mk. 1.000.000.— do do 2.000.000.— mk. 15.000.—
w klasie II przy rocznym dochodzie brutto powyżej 2.000.000.— do mk. 3.000.000.—, mk. 25.000.—

w klasie III przy rocznym dochodzie brutto powyżej 3.000.000.— do mk. 5.000.000.—, mk. 50.000.—
 w klasie IV przy rocznym dochodzie brutto powyżej 5.000.000.— do mk. 7.000.000.—, mk. 80.000.—
 w klasie V przy rocznym dochodzie brutto powyżej 7.000.000.— do mk. 9.000.000.—, mk. 120.000.—
 w klasie VI przy rocznym dochodzie brutto powyżej 9.000.000.— do mk. 12.000.000.—, mk. 160.000.—
 w klasie VII przy rocznym dochodzie brutto powyżej 12.000.000.— do mk. 15.000.000.—, do 230.000.—
 w kl. VIII przy rocznym dochodzie brutto powyżej 15.000.000.— do mk. 18.000.000.—, mk. 300.000.—
 w kl. IX przy rocznym dochodzie brutto powyżej 18.000.000.— do mk. 21.000.000.—, mk. 400.000.—
 w klasie X przy rocznym dochodzie brutto powyżej 21.000.000.— do mk. 25.000.000.—, mk. 500.000.—
 w klasie XI przy rocznym dochodzie brutto powyżej 25.000.000.— do mk. 29.000.000.—, mk. 650.000.—
 w klasie XII przy rocznym dochodzie brutto powyżej 29.000.000.— do mk. 33.000.000.—, mk. 800.000.—
 w kl. XIII przy rocznym dochodzie brutto powyżej 33.000.000.— do mk. 38.000.000.—, mk. 1.000.000.—
 w kl. XIV przy rocznym dochodzie brutto powyżej 38.000.000.— do mk. 43.000.000.—, mk. 1.300.000.—
 w kl. XV przy rocznym dochodzie brutto powyżej 43.000.000.— do mk. 48.000.000.—, mk. 1.600.000.—
 w kl. XVI przy rocznym dochodzie brutto powyżej 48.000.000.— do mk. 54.000.000.—, mk. 2.000.000.—
 w kl. XVII przy rocznym dochodzie brutto powyżej 54.000.000.— do mk. 60.000.000.—, mk. 2.500.000.—
 w klasie XVIII przy rocznym dochodzie brutto powyżej 60.000.000.— do mk. 3.000.000.—.

Platnik oprócz podanej wyżej stawki zasadniczej za siebie wnosi podatek za znajdujących się na jego utrzymaniu członków rodziny, mianowicie za żonę i dzieci w wieku od at 7-miu, w wysokości 20% zasad-

niczej swej stawki za żonę i za dziecko.

W I i II klasie podatkowej podatku za dzieci nie opłaca się, w klasach III, IV i V maksymalnie za dwoje dzieci, w klasach następnych maksymalnie za troje dzieci.

§ 5.

Przy wymiarze podatku miarodajną jest wysokość dochodu lub zysku brutto z roku ubiegłego.

§ 6.

Każda osoba, podlegająca opodatkowaniu obowiązana jest na wezwanie Magistratu dostarczyć wszystkich danych, potrzebnych do wymiaru podatku podług wzoru, przez Magistrat przepisanego, który nie może mieć formy zeznania dochodu.

§ 7.

Podatek, przypadający od płatników, czerpiących dochód z uposażeń służbowych lub wynagrodzeń za najemną pracę, pobierają i wpłacają do kasy komunalnej pracodawcy, którzy odpowiadają za prawidłowość poboru i należyte wpłacenie ściągniętych kwot.

§ 8.

Celem przeprowadzenia wymiaru Magistrat powołuje miejską komisję podatkową, składającą się z przewodniczącego, delegowanego przez Magistrat, i 4-ch członków oraz 4-ch zastępców, wybieranych przez Radę Miejską z łona płatników w wniosek Magistratu. Miejskich komisji podatkowych może być kilka w zależności od tego, na ile okręgów podatkowych podzielone będzie miasto.

§ 9.

Po otrzymaniu od miejskich komisji wymiarowych list płatników z oznaczonym wymiarem podatku szkolnego i na opiekę społ., Oddział Podatkowy Magistratu powinien natychmiast rozesłać wezwania płatnicze z podaniem klasy podatkowej, sumy podatku oraz terminów płatności.

§ 10.

Podatek szkolny i na opiekę społeczną płatny jest w 2-ch ratach: 15 czerwca i 15 września. Sumy, niewpłacone w powyższych terminach, ściągane będą trybem przymusowym z doliczeniem odsetek zwłoki 2% za każdy rozpoczęty miesiąc i ewentualnych kosztów egzekucyjnych.

§ 11.

Płatnikowi podatku przysługuje prawo odwołania się od wymiaru, dokonanego przez komisję podatkową, do komisji reklamacyjnej w przeciągu 14-tu dni, licząc od następnego dnia po doręczeniu wezwania płatniczego, wystawionego przez Magistrat.

Odwołanie się nie wstrzymuje egzekucji podatku.

Komisja reklamacyjna składa się z przewodniczącego, delegowanego przez Magistrat, oraz 4-ch członków i zastępców, wybieranych przez Radę Miejską z grona płatników.

§ 12.

Przewodniczącym komisji podatkowych przysługuje prawo zawieszenia uchwały tejże komisji i oddania jej wraz z motywami do rozstrzygnięcia komisji reklamacyjnej.

§ 13.

Magistrat miasta na prośbę płatnika, znajdującego się w stwierdzonym trudnym położeniu materialnym, ma prawo zwolnić od podatku całkowicie, częściowo lub odroczyć zapłatę podatku, lub też rozłożyć podatek na raty.

§ 14.

Podatek powinien być wpłacony w ciągu 2-ch tygodni po otrzymaniu nakazu płatniczego.

§ 15.

Od orzeczeń Magistratu w przedmiocie wymiaru i poboru tego podatku wolno odwołać się w terminach 14-dniowych do Województwa, jako II-iej instancji, a od orzeczenia Województwa do Ministerstwa Spraw

Wewnętrznych, jako II-iej instancji. Odwołanie należy wnieść za pośrednictwem władzy, która wydała orzeczenie wzgl. decyzję.

§ 16.

Wykroczenia przeciwko postanowieniom niniejszego statutu, podlegają karze z art. 138 Kodeksu Karnego, o ile niema do nich zastosowania art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach, nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe (Dz. Ust. z r. 1922 № 2, poz. 6).

§ 17.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Magistrat.

§ 18.

Statut niniejszy wchodzi w życie, po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą, następnego dnia po ogłoszeniu go w drodze urzędowej i obowiązywać będzie do końca r. 1923.

Łódź, dnia 7 czerwca 1923 r.

MAGISTRAT m. ŁODZI

Prezydent (—) A. Rzewski.

Przewodniczący Wydziału

(—) Dr. inż. Grinberg

Kronika miejska.

— **Subsydjum.** Na posiedzeniu w dniu 12-go b. m. Magistrat przyznał subsydjum jednorazowe dla Towarzystwa Naukowego w Warszawie w wysokości 1,000.000.— mkp.

— **Z Wydziału Handlowego.** W № 158 „Rozwoju“, z dnia 13 b. m. ukazał się list do redakcji, atakujący Wydział Handlowy Magistratu z powodu sprowadzania przezeń transportów zapalek z fabryk gdańskich. W związku z powyższym otrzymujemy z Wydz. Handl. następujące wyjaśnienia.

Zapalki gdańskie, o których mowa w wspomnianym liście do redak-

cji, sprowadził Wydział Handlowy jeszcze w listopadzie r. 1922 względnie styczniu r. b., a więc w okresie, gdy stosunki polityczne z Gdańskiem nie były bynajmniej tak zadrażnione jak obecnie, i utrzymywanie stosunków handlowych z Wolnym Miastem nie mogło być nikomu ppczytywane za „wstyd i hańbę“. Na dokonanie tej operacji przez Wydział Handlowy wpłynęła okoliczność, że w tym samym czasie spaliła się fabryka zapalek w Pińsku, produkująca około 40 wagonów miesięcznie, i Wydział Handlowy liczył się z możliwością sztucznej zwwyżki cen zapalek na rynku krajowym. Ze decyzja Wydziału Handlowego była słuszna i przewidująca, świadczy fakt, iż zapalki gdańskie kalkulowały się taniej, niż krajowe, i Wydział Handlowy mógł sprzedawać je po Mk. 500.— za 10 pudełek, podczas gdy cena ustalona przez Urząd Walki z Lichwą wynosiła Mk. 550.— za 10 pudełek. Od chwili wyczerpania się zapasu zapalek gdańskich, Wydział Handlowy sprowadza dla swych potrzeb wyłącznie zapalki produkcji krajowej.

— Podwyższenie opłat miejskich.

Zgodnie z orzeczeniem Komisji statystycznej o wzroście kosztów utrzymania w m. maju, Magistrat postanowił podwyższyć o 9,92 proc. taryfę opłat za świadczenia Urzędu Stanu Cywilnego, do norm następujących:

- Za rejestrację urodzenia Mk. 8000
- Za rejestrację ślubu Mk. 16.000.
- Za rejestrację zgonu Mk. 5000.—
- Za akt znania Mk. 40.000.—
- Za pełny wyciąg urodzenia i zgonu Mk. 10.000.—
- Za pełny wyciąg ślubu Mk. 16.000.
- „ skrót Mk. 5000.—
- „ „ do celów szkolnych Mk. 1600.—
- Za poświadczenie zapowiedzi ślubu Mk. 10.000.—
- Za udzielenie informacji, wymagających poszukiwań archiw M. 3300.
- Za przekład Mk. 16.000.—
- Za wydanie zaświadczenia o złożeniu dokumentów ślubu Mk. 10.000

Za poświadczenie podpisu członków Rabinatu Mk. 16.000.—

* * *

Na posiedzeniu w dn. 8 b. m. Magistrat postanowił podwyższyć opłaty w miejskich zakładach kąpielowych, jak następuje:

- a) wanna I klasy Mk. 5000.—
- b) wanna II klasy Mk. 4000.—
- c) bilet ulgowy dla pracowników miejskich Mk. 3000.—
- d) łaźnia Mk. 1200.—

Nowe opłaty obowiązują z dniem 1 czerwca r. b.

* * *

Na wniosek Delegacji Wydziału Zdrowotności Publicznej Magistrat zatwierdził podwyższoną taryfę opłat za leczenie i utrzymanie chorych w szpitalach miejskich i prywatnych. Według podwyższonej taryfy opłaty te od dn. 1 b. m. wynoszą:

I. Za leczenie i utrzymanie chorych w szpitalach prywatnych:

- a) na oddziale wewn. w szpitalach Poznańskich i Ewangelickim Mk. 22.000.— dziennie
- b) na oddziale chirurg. w tychże szpitalach Mk. 26.000.— dziennie
- c) dzieci w szpitalu Anny-Marji 19.000 do Mk. 20.000.— dziennie
- d) położnic Mk. 20.000.— dzien.
- e) umysłowo-chorych w Kochanówce Mk. 22.000.— dziennie
- f) umysłowo-chorych w Warcie Mk. 13.500.— dziennie
- g) umysłowo-chorych w Kocborowie Mk. 15.000.— dziennie
- h) epileptyków Mk. 2.200 dzien.

II. Za leczenie i utrzymanie ubogich mieszkańców m. Łodzi w szpitalach miejskich:

- a) za chorych wewn. Mk. 25.000 dziennie,
- b) za chorych chirurg. Marek 33.000.— dziennie.

III. Za leczenie i utrzymanie niestałych mieszkańców m. Łodzi, leczących się na rachunek własny lub gmin zamiejscowych, oraz chorych, kierowanych do szpitali miejskich przez Kasę Chorych m. Łodzi:

a) za chorych wewn. Marek 33.000.— dziennie,

b) za chorych chirurg. Marek 40.500.— dziennie.

— **Kary za niedopełnienie obowiązku szkolnego.** W tygodniu od 4 do 9 czerwca r. b. za nieposyłanie dzieci do szkoły z wyroków Komisji Powszechnego Nauczania odbyli kary aresztu: 1) Gruszka Jan-kiel, Pomorska 17, 2 dni, 2) Frikert Gustaw, Suwalska 3, 1 dzień, 3) Rotblat Chaim, Wschodnia 14, 1 dzień, 4) Sławski Stanisław, Rajtera 28, 1 dzień, 5) Pasikowska Juljana, Wąska 28, 1 dzień, 6) Cymer Antoni, Wierzbowa 16, 1 dzień, 7) Hendzlik Franciszek, Karpia 15, 1 dzień, 8) Molaciński Jan, Słaska 28, 1 dzień, 9) Felisiakowa Stanisława, Srebrzyńska 35, 1 dzień, 10) Sojka Władysław, Franciszkańska 38, 3 dni, 11) Guterman Abram, Zgierska 66, 3 dni, 12) Swierczyński Walenty, Mickiewicza 8, 2 dni, 13) Szyniakowa Ryfka Łagiewnicka 13, 2 dni, 14) Tatarowska Fajga, N. Krótka Bałuty 14, 2 dni, 15) Wiśniewski Antoni, Zgierska 85, 2 dni, 16) Cichecka Rozalja, Plac

Kościelny 8, 1 dzień, 17) Siwek Michał, Franciszkańska 60, 3 dni, 18) Wasiakowa Rozalja, Franciszkańska 60, 3 dni, 19) Jakubowicz Ajzyk, Bazarna 9, 1 dzień, 20) Sułkowski Wojciech, Zielona Bałuty 13, 1 dzień, 21) Lututowicz Władysław, Marysińska 36, 1 dzień, 22) Klajnman Hersz, Aleksandryjska 6, 1 dzień, 23) Gutman Szulem, Mickiewicza 8, 1 dzień, 24) Pakuła Moszek, Łagiewnicka 4, 3 dni, 25) Kryczmanik Józef, Rokocińska 14, 2 dni.

— **Miejski podatek od lokali.** Magistrat m. Łodzi (Oddział Podatkowy) przystąpił w bieżącym tygodniu do rozsyłania właścicielom domów i placów deklaracji podatkowych podatku od lokali za rok 1923. Właściciele wspomnianych nieruchomości obowiązani są do dokładnego wypełnienia tych deklaracji w terminie dwutygodniowym od daty otrzymania.

O ile dla jakichkolwiek powodów deklaracja nie zostanie właścicielowi doręczona do dnia 30 czerwca r. b., powinien on zwrócić się po tym terminie do Ekspedycji Centralnej Magistratu (Plac Wolności № 14), gdzie potrzebne formularze otrzyma.

Ogłoszenie.

Magistrat m. Łodzi niniejszem ogłasza, że w dniu 2 lipca r. b. o godz. 10-ej rano w biurze Wydziału Handlowo-Gospodarczego przy ul. Pomorskiej № 18 odbędzie się przetarg publiczny ustny na oddanie na okres 3 lat 3 dwumorgowych działek gruntu miejskiego, wydzielonego z polesia Konstantynowskiego i położonego przy ul. Srebrzyńskiej (za plantem kolejowym) obok rzeki Łódki, na urządzenie tamże pasierni gęsi. Reflektanci obowiązani są do dnia 25-go czerwca włącznie złożyć zapieczętowane deklaracje z podaniem zaofiarowanej sumy od 10.000.000.— mk. in plus w stosunku rocznym, umieszczając na kopercie napis „Oferta na dzierżawę gruntu pod pasiernię gęsi“. Przed podaniem deklaracji i licytacją należy przejrzeć warunki licytacyjne w Wydziale Handlowo-Gospodarczym i warunki te podpisać na dowód, że są znane zgłaszającym się do licytacji.—

Treść numeru 26-go:

W sprawie Teatru Miejskiego.—
Zabudowa miast i ustawodawstwo miejskie w Szwecji.—
Z dziedziny pracy statystycznej.—
Z zagadnień opieki społecznej.—

Obwieszczenia i okólniki.

Okólnik № 26 w sprawie otwarcia przez Kasę Chorych specjalnego abulatorjum dla pracowników Zarządu m. Łodzi.— Obwieszczenie Magistratu m. Łodzi o podatku od broni palnej i kart łowieckich na rzecz m. Łodzi.— Obwieszczenie Magistratu m. Łodzi o podatku od zwierząt domowych na rzecz m. Łodzi.— Obwieszczenie Magistratu m. Łodzi o podatku szkolnym i na opiekę społeczną w m. Łodzi.—

Kronika miejska.—

Ogłoszenie.

Magistrat m. Łodzi ogłasza konkurs na stanowisko kierownika Miejskiej Pracowni Robót Ręcznych dla nauczycieli szkół powszechnych.

Warunki: 26 godzin zajęć praktycznych,
8 godzin zajęć organizacyjnych.

Wynagrodzenie według norm średnich szkół prywatnych i społecznych.

Oferty należy składać do dnia 10 lipca r. b. do biura Wydziału Oświaty i Kultury (Łódź, ul. Piramowicza № 3).

Łódź, dnia 14. VI. 1923 r.

Magistrat m. Łodzi
Wydział Oświaty i Kultury.

Licytacje przymusowe.

Urząd Sekwestracyjny m. Łodzi niniejszem podaje do wiadomości, że w dn. 20 czerwca 1923 r. odbędą się licytacje ruchomości niżej podanych osób za niewpłacone podatki. Perkalca Szymona, N. Cegielniana 19, pianino, tremo. Lewina M. Szkolna 17, szafa i zegar. Firmy Cukier, Haiberstald i Taube, Wschodnia 68-70, 2 sztuki towaru. Neuhaus M. J. Cegielniana 61, tremo, szafa, stół, 6 krzesel. Klukasa Fryderyka, Cegielniana 64, pianino, 2 tremo. Langego Pawła, Cegielniana 68, 4 sztuki towaru. Bogdańskiego Edmunda, Dzielna 30, 2 szafy, biurko, zegar. Michała Neumarka, Lipowa 25, szafa, biurko, lustro, stół. Heleny Apelowej, Kilińskiego 45, szafa. Rozenberga J. L. Wschodnia 12, 1 męskie czarne palto.

Dnia 21 czerwca 1923 r. od godz. 9-iej rano. Hofsesa Ryszarda, Leszno 52, kredens, lustro, kanapa. Wolińskiego Abrama, Gdańska 118, dywany. Górczaka Michała Zakątna 12, lustro. Czuba Jana, Milsza 61, 2 szafy, biurko, otomana. Kirsteina Moryca, Andrzeja 25, szafa, otomana, tremo. Tabakmana Matysa, Andrzeja 24, kredens, zegar. Wygodzkiego Wolfa, Kilińskiego 99, kredens. zegar. Grosmana Mendla, Sienkiewicza 50, tremo, Szefer Emilji, Sienkiewicza 62, obrus. Fleminga E., Radwańska 20-22, maszyna do pisania, zegar, 2 biurka, szafa. Malinowskiego Maksyma, Al. Kościuszki 93, kredens, 6 krzesel, dywan i szafa. Boytlera Augusta, Lipowa 92, biurko, para rogów jelenich dużych, para rogów z daniela, sofa. Kafemana Jaköba, Pańska 98, pianino, gabinet garderoba, tualeta, otomana, pomocnik, kredens. Skonieckiego Wincentego, Kilińskiego 187, szafa, bufet. Kajlich G., Orla 25, kasa ogniotrwała, biurko, otomana, piwo. Millera Wilhelma, Kilińskiego 126, 2 szafy, komoda. Lewina Henocha, Kilińskiego 147, maszyna. Szeffnera Jaköba, Kilińskiego 130, otomana, szafa, kredens, zegar. Bucholca Edwina, Kilińskiego 13, 2 kredensy. Romana Janika, Marszałkowska 25, kredens, zegar. Lewiego Abrama, Napiórkowskiego 9, szafa. Wojdystawskiego S., Al. I Maja 23, palto. Szyffera Feliksa, Piotrkowska 128, kapa pluszowa.

Wydawnictwo Zarządu Miasta Łodzi.